

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/247/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617208501
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617208501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, Bratislava, Vajnorská č. 100/A, proti žalovanému: Z. K. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom E. č. XXX, o zaplatenie sumy 2.292,90 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 4. mája 2018, č.k. 31 Csp 336/2017-128, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 4. mája 2018, č.k. 31 Csp 336/2017-128, vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, **p o t v r d z u j e** .

III. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 4.5.2018, č.k. 31 Csp 336/2017-128, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.292,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 22.9.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2.292,90 €, úrokov vo výške 435,91 € a 23,32 €, úrokov zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 2.292,90 € vo výške 19,50 % ročne zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia, poplatkov vo výške 0,- € a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.6.2013 bola medzi jeho právnym predchodcom, spoločnosťou Poštová banka, a.s. v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka, uzatvorená zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3.000,- €, ktorý sa zaviazal vrátiť v splátkach vo výške podľa zmluvy o úvere, pričom výška každej splátky, vrátane skladby a splatnosti jednotlivých splátok, má byť zrejmá z predpisu splátok. Ďalej uviedol, že ak je súčasťou zmluvy aj dohoda strán o poistení schopnosti splácať úver, v mesačnej splátke je zahrnuté aj dohodnuté poistné podľa Sadzobníka. Dobrovoľné poistné sa nezapočítava do celkových nákladov úveru a poukázal na § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Tvrdil, že v dobe od uzatvorenia zmluvy žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne, jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v časti zaplatené splátky - Aktuálny stav úveru, vyhotovený z bankového informačného systému. Pred zosplatením úveru aplikoval voči žalovanému postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a zaslal žalovanému upozornenie pred zosplatením úveru, následne pristúpil k zosplateniu listom, označeným ako výzva na úhradu dlžnej sumy. Samotný uplatnený nárok odôvodnil § 497 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že žalovanému okrem istiny vznikla povinnosť uhradiť aj úroky v zmluvne dojednanej výške 19,5 % ročne, pričom

si uplatňuje aj zákonné úroky vo výške 5,25 % ročne. Dátum začatia úročenia percentom z dlžnej sumy od 8.6.2017 je daný dňom nasledujúcim po dni vystavenia listiny Aktuálny stav úveru, pretože do tohto času sú úroky vyčíslené, a to aj zmluvné úroky z omeškania. Nárok na úroky mu vznikol už skôr a nie až od 7.6.2017, do tejto doby sú úroky (zmluvné aj sankčné) vyčíslené takto: za obdobie od uzatvorenia zmluvy do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru ako položka Aktuálneho stavu úveru - pohľadávkový účet úroky a za obdobie od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do vyhotovenia listiny aktuálny stav úveru zo dňa 7.6.2017 ako položka Aktuálneho stavu úveru - úroky na účte ČR (čerpanej rezervy). Tento stav aktuálneho stavu úveru platí v prípade, ak žalovaný nevykonal úhrady po dátume predčasnej splatnosti úveru. V prípade, ak žalovaný hradil platby po dátume predčasnej splatnosti, v položke aktuálneho stavu úveru s názvom Pohľadávkový účet úroky sú zosumarizované zmluvné i sankčné úroky za obdobie od uzatvorenia zmluvy do dátumu poslednej čiastkovej úhrady žalovaného a v položke úroky na účte ČR sú zosumarizované aj sankčné úroky za obdobie odo dňa nasledujúceho po poslednej čiastkovej úhrade žalovaného do vystavenia listiny aktuálny stav úveru. Uplatnené poplatky si uplatnil v zmysle Obchodných podmienok, malo ísť o poplatky vynaložené na účely predchádzania súdnemu sporu s výnimkou poplatku za poskytnutie úveru a poistného, ak boli účtované. Ďalej žalobca v tabuľke (č.l. 5 spisu) uviedol úhrady žalovaného realizované po 7.6.2017: vo výške 55,49 € dňa 22.6.2017, vo výške 59,73 € dňa 25.7.2017 a vo výške 50,78 € dňa 22.8.2017. Všetky tieto úhrady boli započítané výlučne na úroky. Súd prvej inštancie uviedol, že zástupca žalobcu dňa 14.3.2018 doručil súdu prvej inštancie elektronicky písomné podanie, ktoré ale bolo vyhotovené vo formáte dokumentu, ktorý nebolo možné v súdnom systéme otvoriť, z dôvodu ktorého výzvou zo dňa 15.3.2018 vyzval zástupcu žalobcu na opätovné doručenie predmetného dokumentu; zástupca žalobcu na výzvu súdu nereagoval. Následne opätovne urgenciou zo dňa 9.4.2018 vyzval zástupcu žalobcu na doručenie predmetného dokumentu, tento opätovne nereagoval a tak sa zavinením zástupcu žalobcu, ktorý na výzvy súdu nereagoval, nemohol s predmetným podaním oboznámiť. Ďalej poznamenal, že žalobca potom ako prebehlo súdne pojednávanie vo veci a bol vo veci vyhlásený rozsudok, mu doručil dňa 4.5.2018 písomné podanie označené ako čiastočné späťvzatie žaloby, ospravedlnenie neúčasti na súdnom pojednávaní a vyjadrenie k výzve súdu, ktoré bolo podľa došlej pečiatky doručené o 10,42 hod., keď súdne pojednávanie začalo o 10,00 hod. Poukázal na skutočnosť, že strany sporu sú povinné uviesť súdu skutočnosť rozhodnú pre rozhodnutie veci včas, čo v tomto prípade s určitou žalobca zastúpený advokátskou kanceláriou nesplnil, pretože predmetné podanie mu doručil až po začatí súdneho pojednávania a nemal možnosť sa s ním oboznámiť, a preto na predmetné podanie neprihliadal. Dodal, že opätovne zástupcu žalobcu vyzval na predloženie vyjadrenia, ale zástupca žalobcu zostal nečinný a v stanovených lehotách na výzvu súdu nereagoval, pričom naopak svojvoľne doručil písomné podanie až po súdnom pojednávaní.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, konal v neprítomnosti sporových strán podľa § 180 C.s.p.; vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 14.6.2013 žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,- €, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 36. mesačných splátkach po 111,- €, počnúc dňom 14.7.2013 pri úrokovej sadzbe vo výške 19,50 % ročne. Dátum konečnej splatnosti bol v zmluve určený na deň 14.6.2016, splatnosť splátok bola stanovená k 14. dňu v mesiaci, RPMN banky predstavovala výšku 21,94 %, priemerná hodnota RPMN výšku 20,44 % a celková výška nákladov na úver bola v predmetnej zmluve určená v sume 1.011,26 €. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 29.9.2014 vyplýva, že žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 29.9.2014 sa stáva úverová pohľadávka z predmetnej zmluvy predčasne splatnou v celom rozsahu s uvedením dlžnej sumy v celkovej výške 2.484,70 €, pričom ho zároveň vyzval na úhradu uvedenej sumy v lehote do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 7.6.2017, časť zaplatené splátky zistil, že žalovaný do dňa zosplatnenia uhradil právnomu predchodcovi žalobcu sumu 1.279,52 €, ktorá bola započítaná v sume 707,10 € na istinu, v sume 507,63 € na úroky a v sume 64,79 € na poplatky. Po zosplatnení pohľadávky, žalovaný od 30.9.2015 začal uhrádzať pravidelne právnomu predchodcovi žalobcu mesačné úhrady, a to dňa 30.9.2015 uhradil sumu 73,05 €, dňa 23.10.2015 sumu 68,33 €, dňa 24.11.2015 sumu 77,18 €, dňa 29.12.2015 sumu 68,91 €, dňa 21.1.2016 sumu 73,34 €, dňa 26.2.2016 sumu 40,68 €, dňa 4.4.2015 sumu 49,41 €, dňa 24.4.2016 sumu 49,43 €, dňa 31.5.2016 sumu 49,43 €, dňa 1.7.2016 sumu 53,38 €, dňa 31.8.2016 sumu 49,93 €, dňa 31.8.2016 sumu 41,22 €, dňa 31.8.2016 sumu 53,38 €, dňa 31.8.2016 sumu 45,24 €, dňa 22.9.2016 sumu 53,38 €, dňa 25.10.2016 sumu 45,24 €, dňa 22.11.2016 sumu 49,43 €, dňa 19.12.2016 sumu 45,24 €, dňa 23.1.2017 sumu 49,43 €, dňa 21.2.2017 sumu 55,49 €, dňa 21.3.2017 sumu 51,24 €, dňa 21.4.2017 sumu 63,97 €, dňa 16.5.2017 sumu 42,10 €; celkovo tak žalovaný po vyhlásení predčasnej

splatnosti úveru uhradil právnenému predchodcovi žalobcu pred postúpením pohľadávky sumu 1.248,43 €, ktorá bola započítaná na poplatky vo výške 51,62 € a celý zvyšok sumy na zmluvné úroky a úroky z omeškania. Žalovaný ešte uhradil žalobcovi podľa skutkových tvrdení uvedených žalobcom v žalobe dňa 22.6.2017 sumu 55,49 €, dňa 25.7.2017 sumu 59,73 € a dňa 22.8.2017 sumu 50,78 €, ktoré úhrady žalobca započítal na úroky. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. III/2017, bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému postúpená žalobcovi.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, ods. 2, § 504 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., dôvodiac čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s., poskytol žalovanému na základe zmluvy o úvere dostupná pôžička, sumu 3.000,- €. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), preto musela byť podriadená režimu citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv upravenej v Občianskom zákonníku. Uzatvorená zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Právny predchodca žalobcu je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje bankové služby a tiež spotrebiteľské úvery a žalovaný bol spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným bol posúdený ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z.z., podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných podmienok uzatvorenia zmluvy v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., má písomnú formu a obsahuje i osobitné náležitosti, t.j. druh úveru, obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, údaj o osobe, ktorá za neho zmluvu uzavrela, adresu trvalého pobytu, meno a priezvisko spotrebiteľa, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, úrokovú sadzbu, RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Právny predchodca žalobcu úver zosplatnil dňa 29.9.2014 potom, ako bol žalovaný v omeškaní so splátkami úveru, k splateniu dlžného zostatku ho vyzval v lehote do 10 kalendárnych dní. Žalovaný bol už predtým výzvou zo dňa 12.9.2014 vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok. (§ 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka), pričom z výzvy zo dňa 29.9.2014 mal preukázané, že ku dňu zosplatnenia bola nezaplatená istina vo výške 2.292,90 € a vyčíslené zmluvné úroky a úroky z omeškania vo výške 139,98 €, poplatky za upomienky vo výške 39,28 € a poistné vo výške 12,54 €. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.6.2017, bola pohľadávka postúpená žalobcovi, ktorému priznal nárok na zaplatenie istiny vo výške 2.292,90 €. Žalobca si v žalobe uplatnil aj úroky vo výške 435,91 € a 23,32 €, ako aj úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 2.292,90 € vo výške 19,50 % od 8.6.2017 do zaplatenia. Tento nárok žalobcu posúdil ako nedôvodný a žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru dňom splatnosti dlhu zaniká. Žalobca v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí, pričom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. 476/2012, podľa ktorého ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Ďalej ústavný súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Navyše považuje za potrebné dodať, že splácanie úveru v splátkach, na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Stav výhody splátok je obvyklý a teda justifikuje nárok dodávateľa na úroky, ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne

zosplatnenie úveru, kde žalobcovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto zásadnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej poukázal na to, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka [porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 4 Obo 143/98, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012]. Z uvedených dôvodov zamietol uplatnený zmluvný úrok vo výške 19,50 % zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia. K uplatneným vyčísleným úrokom vo výške 435,91 € a 23,32 € poukázal na skutočnosť, že žalovaný právnomu predchodcovi žalobcu po zosplatnení pohľadávky úhradami odo dňa 30.9.2015 do 16.5.2017 uhradil celkovo sumu 1.248,43 €, následne žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný plnil aj ďalej, a to sumu 55,49 € dňa 22.6.2017, sumu 59,73 € dňa 25.7.2017 a sumu 50,78 € dňa 22.8.2017, ktoré právny predchodca žalobcu a žalobca celú započítali na zmluvné úroky a úroky z omeškania, ako aj na poplatok vo výške 39,28 € a 12,54 €. Poznamenal, že zástupca žalobcu v podaní zo dňa 3.5.2018, ktoré bolo súdu doručené a sudcovi predložené až po súdnom pojednávaní uviedol, že žalovaný vykonal odo dňa 22.9.2017 do 20.4.2018 ešte ďalšie úhrady v celkovej výške 457,20 €. Toto podanie nemohol zohľadniť, keďže bolo sudcovi predložené až po súdnom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok a sám žalovaný predmetné čiastočné úhrady dlhu súdu včas neoznámil. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 29.9.2014, ktorou právny predchodca žalobcu pohľadávku zosplatnil, mal preukázané, že ku dňu zosplatnenia bola dlžná istina vo výške 2.292,90 €, dlžné úroky vo výške 139,98 €, poplatky za upomienky vo výške 39,28 € a poisťné vo výške 12,54 €. Je teda zrejmé, že žalovaný všetky vyčíslené zmluvné úroky a úroky z omeškania, ktoré vznikli do dňa zosplatnenia pohľadávky a boli vyčíslené vo výzve zo dňa 29.9.2014 na sumu 191,80 € (úrok 139,98 € + poplatky za upomienky 39,28 € + poisťné 12,54 €) uhradil ešte pred postúpením pohľadávky právnomu predchodcovi žalobcu a tak jeho dlh v tejto časti zanikol jeho úhradou, keďže právnomu predchodcovi žalobcu uhradil po zosplatnení postupnými čiastočnými úhradami sumu 1.248,43 €. Právny predchodca žalobcu nemal právo, ako už konštatoval, na zmluvné úroky od zosplatnenia pohľadávky, mal iba nárok na zákonný

úrok z omeškania. Právne predchodcovi žalobcu žalovaný v rámci úhrad vo výške 1.248,43 € uhradil aj dlžný úrok z omeškania odo dňa zosplatnenia pohľadávky do vyhotovenia listiny aktuálny stav úveru ku dňu 27.6.2017, ktorý žalobca vyčíslil vo svojom vyjadrení na sumu 321,56 €. Nárok na zaplatenie vyčíslených zmluvných úrokov a úrokov z omeškania zanikol plnením právne predchodcovi žalobcu pred postúpením pohľadávky žalobcovi, ktorý nemá nárok na zaplatenie vyčísleného úroku vo výške 435,91 a 23,32 €, keďže ide o zmluvný úrok po zosplatnení pohľadávky na ktorý žalobca v zmysle vyššie uvedeného nemá právny nárok a navyše žalovaný už právne predchodcovi žalobcu a žalobcovi po zosplatnení uhradil čiastočnými úhradami celkovo sumu vo výške 1.414,43 €, ktorá bola právne predchodcom žalobcu započítaná na zmluvné úroky, úroky z omeškania a poplatky. Z hľadiska právnej istoty poukázal na aktuálne rozhodnutia odvolacích súdov v oblasti zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, ktoré jednoznačne potvrdili rozhodnutia súdov prvej inštancie a zamietli nárok na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, napríklad rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14.2.2018, č.k. 7 Co 347/2017-64; zo dňa 14.12.2017, sp.zn. 9 Co 12/2017; zo dňa 13.7.2017, sp.zn. 10 Co 136/17; rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 7.12.2017, sp.zn. 3 Co 125/2017; rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 4.10.2017, sp.zn. 25 Co 251/2016; rozsudky Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 22 Co 35/2017; zo dňa 19.2.2018, sp.zn. 2 Co 80/2017; zo dňa 13.2.2018, sp.zn. 18 Co 138/2017; rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 21.2.2018, sp.zn. 25 Co 183/2017; rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.12.2017, sp.zn. 16 Co 255/2017. Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 14.2.2018, č.k. 7 Co 347/2017-64, konštatoval, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a zákona č. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy, subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka).

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5,25% odo dňa nasledujúceho po vyhotovení listiny Aktuálny stav úveru, t.j. odo dňa 8.6.2017 do zaplatenia. V súlade s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (účinným po vzniku zmluvného vzťahu), je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom k tomu, že sa žalovaný dostal s úhradou istiny do omeškania, má žalobca právo na zaplatenie dlžných úrokov z omeškania, z dôvodu ktorého priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. Pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, ktorá bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, keďže mal plný úspech vo veci. Žalobcovi tak vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol, podal včas odvolanie žalobca, výlučne v rozsahu nepriznania úroku po zosplatnení úveru, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/, h/C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrálne, pretože nie je zrejmé z akého právneho predpisu súd prvej inštancie vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v Slovenskej republike má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnych predpisov zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ by uvažoval o tom, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, tak ako to uviedol prvoinstančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, tak s týmto záverom sa nestotožnil, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie a následne k implementácii

relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné. V tejto súvislosti poukázal napríklad na § 16 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z., pričom výkladom a contrario v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Dal do pozornosti, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu (napríklad I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 356/06, IV. ÚS 92/09, IV. ÚS 209/2010, III. ÚS 300/06). V prípade zmluvného úroku zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, čo znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda späť aj jeho nárok na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Poukázal na ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a na to, že z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezospatalnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru s ohľadom na bod 6.4 Obchodných podmienok: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo jeho úmyslom a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve. Tento záver konštatoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Českej republiky rozsudkom sp.zn. 32 Cdo 3830/2014. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. V prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovaného doteraz nedošlo, na základe čoho má právo aj na zaplatenie tejto položky. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Nesúhlasil ani s tvrdením prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dal do pozornosti ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je zo zákona daná povinnosť platiť poplatok z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Peňažný záväzkový právny vzťah môže byť chápaný ako hlavný alebo vedľajší. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu, resp. k získaniu určitej sumy peňazí. Vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň uviedol, že zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza

k zmene obsahu záväzku. Napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatnení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. 476/2012 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Ďalej podľa jeho právneho názoru je napadnuté rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia sú sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd prvej inštancie jeho práva vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na to, že odôvodnenie má obsahovať „dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská“ (Mazák, J.: Základy občianskeho procesného práva, Iura Edition, Bratislava 2002, s. 299). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky je právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (II. ÚS 117/07). Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny (III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09) s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. IV. ÚS 1551/08, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 25/2007 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 114/08. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv jednotlivca, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Ide najmä o právo jednotlivca na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, a to za takých podmienok, aby zo strany súdu nedochádzalo k bezdôvodnému znevýhodňovaniu jednej zo strán konania, teda na nediskriminačný prístup k súdu tak, aby bola zachovaná rovnosť strán. Má za to, že v konaní na súde prvej inštancie došlo k porušeniu práva strany konania na spravodlivý súdny proces, keď garancia spravodlivého súdneho procesu musí byť naplnená v každom konaní. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (IV. ÚS 252/04, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 85/06). Ak súd, alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa zákonom ustanoveným postupom možno domáhať na súdnom alebo inom orgáne Slovenskej republiky. Poskytnutie práva na súdnu alebo inú právnu ochranu nie je možné obmedziť iba na základné práva a slobody tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy (I. ÚS 96/04) s poukazom na ďalší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 380/2013. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že platnosť, či neplatnosť právneho úkonu možno posudzovať len so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase jeho vzniku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.3.2009, sp.zn. IM Obdo V 16/2006). Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka na plynutie premlčacej doby, resp. aplikáciu ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, poukázal na skutočnosť, že článkom II. bod 1 zákona č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo k novelizácii ustanovenia § 52 odsek 2 Občianskeho zákonníka tak, že došlo k doplneniu vety: Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Zároveň článkom II. bod 7 zákona č. 102/2014 Z.z. došlo k prijatiu § 879p Občianskeho zákonníka, ktorý zakotvil nepriamu retroaktivitu pre ustanovenia § 53 ods. 4 písm. s/, t/, § 53 ods. 7 a § 614a, ktorými sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13.6.2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred uvedeným dňom sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12.6.2014, ak nie je ustanovené inak s poukazom aj na článok XIV. zákona č. 102/2014 Z.z. Na ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa potom vzťahuje zákaz retroaktivity, takže nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2015, v opačnom prípade by došlo k porušeniu základných princípov nášho právneho poriadku. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle aplikovať toto ustanovenie na právne vzťahy, ktoré boli založené pred 1.4.2015, nič mu nebránilo výslovne to uviesť v intertemporálnej norme § 879p, v ktorej sú explicitne uvedené ustanovenia, na ktoré sa nepravá

retroaktivita vzťahuje. Argumentum a contrario je možné dospieť k záveru, že úmysel zákonodarcu je ten, že § 52 ods. 2 v novelizovanom znení sa vzťahuje výlučne na právne vzťahy založené po 1.4.2015. Pri svojoľnej retroaktívnej aplikácii tohto ustanovenia súdom na právne vzťahy založené pred 1.4.2015 dôjde k porušeniu článku 2 Ústavy Slovenskej republiky a zásahu základných práv a slobôd občanov. Na všetky úverové vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2015 je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže zákonodarca až s účinnosťou od 1.4.2015 určil výnimku, že spotrebiteľské úverové vzťahy sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Toto tvrdenie nachádza oporu aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.3.2013, sp.zn. 6 M Cdo 4/2012. Ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (sp.zn. 23 Cdo 1201/2009). Ďalej vo svojom odvolaní žalobca poukázal na to, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Má preto za to, že v tomto prípade dochádza, pod zámienkou narovnávanía prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry Európskeho súdneho dvora k narušeniu princípu rovnosti strán konania a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade junie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyseľnosti a nezodpovednosti. Žalobca (pravdepodobne žalovaný, poznámka odvolacieho súdu) uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. V tejto súvislosti poukázal aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Lalička: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevykonalia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy). Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alebo rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť; žiadal trovy konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. septembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným

dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správných skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým nepriznal žalobcovi úroky po zosplatnení úveru vo výške 19,50 % zo sumy 2.292,90 € od 8.6.2017 do zaplatenia, keď prvoinštančný súd správne v danom prípade posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, pretože právny predchodca žalobcu ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) zmluvu o úvere dostupná pôžička dňa 14.6.2013.

10. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie úroku aj po jeho predčasnom zosplatnení, pretože podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

11. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru v danej veci a na podporu jeho správnosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. ÚS IV. 476/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad

rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, na ktoré poukázal správne aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že aj keď má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje to značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, značné zhoršenie jeho postavenia oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy) je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa ale vyvoláva aj neprimeranú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Odvolací súd dodáva, že rovnaký právny názor zastáva aj Krajský súd v Bratislave, ktorý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia dňa 20.2.2019 prijal Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

12. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že sa nestotožňuje s tým, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje súčasným potrebám, keď od tej doby Slovenská republika vstúpila do Európskej únie a prevzala smernice do nášho právneho poriadku a došlo k vydaniu nových právnych predpisov pre danú oblasť, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov (bod 34., 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktoré boli vydané už po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie, prevzatí smerníc, ako aj prijatí noviel zákonov a prijatí nových zákonov týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa.

13. Odvolací súd ďalej uvádza, že žalobca po rozhodnutí súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom na pojednávaní konanom dňa 4.5.2018 o 10,00 hod., písomným podaním doručeným prvoinštančným súdom dňa 4.5.2018 o 10,42 hod., okrem iného, vzal čiastočne žalobu späť. O tomto čiastočnom späťvzati žaloby odvolací súd nerozhodol z dôvodu, že je zmätočné, keďže len uviedol, že berie žalobu v časti úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu 31.5.2017, v časti prevyšujúcej sumu 2,03 € späť a žiada, aby súd konanie v tejto časti zastavil s poukazom na skutočnosť, že výrok I. napadnutého rozhodnutia (žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.292,90 € s príslušenstvom) je právoplatný a nebol napadnutý odvolaním žiadnou zo sporových strán (žalobca podal odvolanie iba do výroku II. napadnutého rozsudku, a to výslovne len do nepriznania úroku po zosplatnení úveru).

14. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

15. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože prvoinštančný súd sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použili. Prvoinštančný súd jasne a stručne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil a preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

17. K námietke žalobcu, že nie je jednotná rozhodovacia prax súdov ohľadne priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru odvolací súd uvádza, že odpoveď na túto spornú otázku doteraz nedala najvyššia súdna autorita. Žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na to, že je možné priznať úroky aj po zosplatnení úveru až do doby skutočného vrátenia úveru, ale podľa konštantnej judikatúry slovenských súdov (napríklad rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 28.3.2018, sp.zn. 6 Co 56/2018; Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.10.2018, sp.zn. 5 Co 304/2017; Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.10.2018, sp.zn. 19 Co 70/2018; Krajského súdu Žilina zo dňa 25.6.2019, sp.zn. 5 Co 337/2018; Krajský súd Trnava zo dňa 4.9.2019, sp.zn. 24 Co 104/2019), má dlžník povinnosť zaplatiť úroky z úveru len do zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo dňa 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

18. Odvolací súd osobitne nepreskúmaval výrok III. napadnutého rozsudku, ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, pretože žiadna zo sporových strán voči tomuto výroku odvolanie nepodala.

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým

odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).